

Дошълъ при магесника въ глухата гора и му се поклонилъ.

— Помогни ми! Остави ме да се покая!

— Какво има? Азъ никому не отказвамъ, говорѣлъ добрия магесникъ.

— Вземи си назадъ богатството! молѣлъ се-
лянинътъ.

— Заповѣдай! Ето друга торба. Туряй въ нея всичкото излишно богатство.

— Каква торба е тя да събира толкова нѣ-
що? попиталъ още по-зачуденъ Юмрукътъ.

— Такава е: тя е *бездънна*, засмѣно отговорилъ
старецътъ.

Като я донесълъ у дома си, Юмрукътъ поч-
налъ да туря вътрѣ излишното богатство. Кол-
кото и да турялъ, пакъ нищо нѣмало въ торба-
та; тя не можела да се изпълни. Всичкото бо-
гатство турилъ въ нея и нищо не му останало
въ рѣцѣтъ освѣнъ тази дрипава торба. Зарад-
валъ се Юмрукътъ, че никакъ излишно богатство
не му останало. Занесълъ тогава торбата на ма-
гесника и му рекълъ:

— Ти дѣдо нали искаше да ме накажешъ за
моята лакомия?

— Да, отговорилъ старецътъ засмѣно, ако
имашъ голѣма нужда отъ нѣщо, тѣй дохождай
при мене, ако не си голъ и гладенъ, не дѣй се
оплаква.

